

ŽABÍ DENÍK

*aneb
povídky založené
na cizím neštěstí*

Kristýna Hartigová

● ■ **pointa**

Žabí deník

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.pointa.cz
www.albatrosmedia.cz

Kristýna Hartigová
Žabí deník – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2024

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ŽABÍ DENÍK

*aneb
povídky založené
na cizím neštěstí*

Kristýna Hartigová

● — **pointa**

PODĚKOVÁNÍ

Chtěla bych poděkovat všem, kteří mě podporovali a věřili, že knížku vydám. Děkuji také těm, kteří mi nevěřili a dodávali mi tak motivaci, abych jim dokázala, že na to mám. Děkuji všem, kteří se stali terčem posměchu v některé z mých povídek, kteří mi dali inspiraci nebo jsou součástí knihy z povídek. Děkuji těm, kteří měli se mnou při psaní nervy, obzvláště těm, co mi podávali (případně platili) dobré kafe. A především děkuji všem, kteří mě podpořili koupí knížky, už v předprodeji – protože jen díky vám mohla vyjít, obzvláště díky největším sponzorům...

Velké poděkování náleží také partnerovi knihy Milanu Krejčímu.

A na závěr to nejlepší – obří poděkování patří všem kolegům knihy, kteří udělali vše proto, aby kniha byla tím nejlepším, čím může být.

ÚVOD

Vážení čtenáři,
ať už vás má kniha zaujala čímkoliv, děkuji, že jste sáhli zrovna po ní. Možná vás při čtení napadne otázka, zdali jsou povídky skutečné. Ano, jsou. Ne, nejsou. Každá z povídek má pravdivý základ, ale se smyšlenými postavami (a jakoukoliv možnou podobnost s reálnými osobami předem vylučuju! :-)) a možná trochu vyšperkovaným příběhem. Povídky rozhodně nikoho nemají urazit, naopak mají pobavit tím, co život dokaže nadělit. Vezměte si proto něco dobrého k jídlu a pití a ponořte se do čtení.

Obsah

Proč žabí deník?	9
Jsem věštkyně!	11
Jestli se nezabiju	14
Co teď? Jsem ztracená	19
Horolezecká stěna	22
Hodina němčiny	24
Sváteční den	26
Veverky...? Veverky!	28
Dobrodružná cesta	31
Apríl	39
Trénink.	41
Řízek	46
Hip hip hurá	50
Ples.	54
Dneska mi chybí hlava	61
Deratizátoři	64
Barvení.	66
Pátek třináctého	68
Čtyři minuty	75
Kavárna	78
Tramvaj	82
Taneční hodina.	84
To se nám zas něco povedlo...	87
Učitelkou od základky	94
Olaf-pero.	97
Hoří?!	100
Pohádka o veliké řepě	104
Locika	107
Mistři v šachu	113
Operace	117
První rande.	129
Hodina černé magie	134
Trable víkendové školy.	138
Tučňáci deník	145

PROČ ŽABÍ DENÍK?

Po ségře jsem zdědila mikinu. Ne jen tak ledajakou. Zelenou, chlupatou. Měla představovat cosi... s rodinou jsme se shodli, že asi žábu. Mikinu mám už od šesté třídy, kdy mi byla obrovská, ale já ji milovala.

Když jsem nastoupila na střední, společně se mnou šla i mikina. Žabí mikina! Když ji viděla moje kamarádka Anet, zamilovala si ji stejně jako já. Na první pohled. Nutně ji chtěla taky, ale vzhledem ke stáří mikiny nebyla nikde k sehnání. Rozhodla jsem se, že jí mikinu někdy půjčím. To bych ale nebyla já, aby to bylo jen tak.

Přestože je Anet na jiném oboru, máme pár učitelů společných. Dnes přesněji dva. Jelikož si s Anet jsme hodně podobné, bylo by skvělé, kdybych jí dala mikinu zrovna na tyto dva předměty. Jelikož nás učitelé ještě moc dobře neznají, mohlo by to být fajn.

A jak mě napadlo, tak jsem udělala. Po druhé hodině, mé fyzice, jsem utíkala za Anet, aby si vzala žabí mikinu. Její další hodinou byla taktéž fyzika a shodou okolností dělali úplně stejný projekt ve skupinách jako my, takže bylo dost času, aby si paní učitelka prohlížela náš vzhled, aby si třeba zapamatovala jména...

Po chvíli přišla za Anet a začala se s ní dohadovat, jestli má mikina představovat zeleného medvěda, Shreka, nebo to je nepovedený pokus o žábu... Nakonec s usnesením, že je to žába přejetá nákladem, učitelka protočila oči a řekla: „V 1.A maj taky všichni něco s žábama a Týnka má takovouhle mikinu taky. Jste nějaká generace posedlá žábama, nebo co?“ To ještě netušila, že nikdo žáby v oblíbě vlastně nemá, v našem projektu se objevily jen proto, aby mě spo-

lužáci popíchli, a tahle mikina je moje, i když ji měla na sobě Anet.

Od té doby mě žáby doslova pronásledovaly. Nejen že mě tak zmiňovaná učitelka oslovovala, ale pokud jsem dostala od někoho nějaký dárek, pak jediné s žábou. To se pojí s dárkem k Vánocům od kamarádky Báry. Ta mě obdarovala plyšovou žabu z *Krtečka*. To, že jsem si ji hned přidělala na klíče, bylo samozřejmostí. Jenže klíče obvykle nosím v kapse a ta je o dost menší než moje žába. Musela tedy viset z kapsy ven. Z kapsy žabí mikiny...

I přes mé počáteční znepokojení se ze mě prostě stala žába. To by bylo vysvětlení, proč „žabí“.

A proč deník? No... to už uvidíte sami.

JSEM VĚŠTKYNĚ!

Dřív jsem si myslela, že žít na intru musí být skvělé – nebudu pod dozorem rodičů ani nikoho jiného, nikdo nebude dbát na to, kdy přijdu, budu mít času, kolik jenom budu chtít, nikdo mě v noci nebude budit tím, že vstává, a vlastně všechno bude úplně super.

Jenže je druhého září, mám za sebou dvě noci na intru a už vím, že jestli tu ty čtyři roky přežiju, bude to zázrak. Máme za sebou totiž pětihodinové školení o bezpečnosti. Vlastně... jediné, co jsme se dozvěděli, bylo, že když začne hořet, máme jít po schodech ven.

Když se objevil jeden z dalších důkazů, že jsem se mylila, a navštívila nás na pokoji naše vychovatelka, vedly jsme velice vážný rozhovor.

„No jo, paní vychovatelko... ale co když začnou hořet schody? To potom asi nepoběžíme po schodech, ne? Však to budeme muset skákat z okna,“ přemýšlela jsem nahlas.

„Ne, Týno, skákat z okna můžou ti, co jsou maximálně v druhém patře. Ale vy tady z desátého patra opravdu skákat nebudete... Navíc schody nezačnou hořet, protože jsou za požárníma dveřma, takže se tam ten oheň nedostane,“ odpověděla a víc se o tom nechtěla bavit. Moje spolubydlící Anežka naštěstí stála při mně a první dva měsíce jsme se zabývaly tím, že jsme vymýšlely plán, jak postupovat v případě požáru schodů...

0 rok později

Podzimní prázdniny. Pro většinu lidí skvělý odpočinek. Pro nás všechny, co jsme na intru, katastrofa. Protože šetříme energií, musejí se ze zásuvky vypojit

všechny ledničky a mrazáky. Docela blbý, že? Všichni si tu musíme vařit jako ostatní rodiny doma. Představte si, že musíte vyklidit všechno jídlo a po necelém týdnu si ho zase přivést zpátky...

A tak jsem se rozhodla, že pojedu v neděli večer a veškeré jídlo si přivezu zase zpět. Mám s sebou obrovský kufr. Když pomineme dvouhodinové zpoždění vlaku, cesta je docela v pohodě. Problém nastává, když vcházím do budovy.

Cestu znám i se zavřenýma očima, takže píšu v telefonu smsku tátovi, že jsem na intru. Vtom mi podklouzla noha a já spadla na zem.

„Co tady sakra dělá voda?!“ rozčiluju se.

„No, to víte, byla menší havárie vody,“ odpověděla mi vychovatelka, která zrovna šla okolo.

Jasný, a zrovna musí bejt horká...

Zvedám se a jako vždycky si chci přivolat výtah zmáčknutím tlačítka. Jenže... v tom mi zabránila červená páska, kterou je tlačítko překryté. Koukám se na dveře výtahu. Je tam cedule s nápisem *Nepoužívat!!!*. Tak jdu k druhému výtahu. Úplně stejná cedule... Věnuju pohled svému kufru. Děsí mě představa, že bych s ním měla jít do desátého patra.

Jenže... nezbylo mi nic jiného. Došla jsem ke schodům a začala táhnout kufr. Vydržela jsem to neuvěřitelně dlouho. Vzdala jsem to až v prvním patře.

Celkem jsem šla něco okolo hodiny. Když jsem dorazila na pokoj, byla jsem ráda, že jsem si mohla lehnout.

Asi po dvou hodinách mě budí nepříjemný zvuk...

„Požární poplach, všichni zůstaňte na pokojích. Zkontrolujte, jestli jsou požární dveře – to znamená dveře z chodby ke schodům – zavřené, na schodech začalo hořet. Hasiči jsou už zavolaní, zachovejte klid. Všichni z nižších pater se můžete pokusit dostat ven

oknem, od třetího patra zůstaňte uvnitř. Radši zavolejte svým nejbližším, kdybyste uhořeli..." mluvil hlas kohosi z rozhlasu.

„Anež...?“

„Ty vole, Týno, ty seš věstkyně. Co budeme dělat? My tu shoříme! Já jdu zavolat rodičům!“ zmatkovala Anežka.

„Neboj, hasiči jsou hned přes silnici. Stejně tu je vytopenej sklep, takže se ten oheň moc daleko nerozšíří. Buď v pohodě,“ snažím se ji uklidnit. Jenže... Neuklidnila jsem ji ani já, ani zvuky sirén hasičů, ani to, že po několika minutách se z rozhlasu ozvalo, že je požár uhašen a máme jít pro kontrolu ven.

Když jsme se sešli všichni venku, ptám se vychovatelky: „Prosím vás, jak je jako možné, že hořely schody? Vždyť jsou oddělené požárními dveřmi.“

„No... možná jsi měla pravdu. Někdo přivolal výtah, což... asi nějak hodilo jiskru, protože výtahovou šachtou tekla ta voda nahoru. Proto se nesměly používat.“

„Kdybyste mi řekla, že na magnetickém kopci teče voda nahoru, to bych vám možná i uvěřila... ale výtahovou šachtou? To těžko! Prostě jsem věstkyně a umím předpovědět požár schodů. I když rok předem, ale přece jenom!“

JESTLI SE NEZABIJU

Čtvrtek je nejhorší den v týdnu. Proč? Protože začíná dvěma hodinami tělocviku. Šílenější den snad nemůže existovat...

Ale spletla jsem se. Může. Zamknutá šatna. Krom toho, že nám učitel pozdě odemkne šatnu a následně na nás bude křičet, že jsme moc pomalé, tu byl i další problém. Celou tu dobu jsme musely strávit na chodbě přezdívané krápníková jeskyně. Proč? Protože namísto normálního stropu je zde sklo, takže kdykoliv prší, voda prosakuje dovnitř a stéká po stěnách. Ačkoliv je to opravdu nechutné, ředitel se vždy ohrazuje větou: „Aspoň máte zadarmo vstup do jeskyní.“ A nechce s tím nic dělat.

S ostatníma holkama, které ještě chodí vzorně včas, ač už je říjen, stojíme před zamčenou dívčí šatnou, kape nám na hlavu, okolo krku máme pověšené boty, v rukou pár starých hadrů zvaných oblečení na převléknutí a na zádech těžké batohy, protože se nikdo neodváží položit je do břečky vody na zemi.

Když tři minuty po osmé dorazí učitel, namísto odemknutí šatny nám začne hned nadávat, jak je možné, že kluci už jsou připraveni a protahují se, ale my nejsme ani převléknuté.

Ve věcech na cvičení jsme se přesunuly na místo, kde obvykle čekáme na vyučujícího. Dnes tam čekal on na nás. Protože jsme už ztratili dost času, začal hned s docházkou.

„Batková...?“

„Zde!“

„Chalupová?“

„Zde!“

„Novák?“

„Chybí!“

Z vyslovení dalšího jména ho přerušila otázka mého spolužáka: „Pane učiteli, co to je za fotky na té nástěnce za váma?“

Učitel se poohlídl a s úsměvem na tváři odpověděl: „To jsou hvězdy naší školy!“

Jenže... Ty hvězdy se sice třpytily, ale to byl jen odlesk slunce na plešce vyučujícího, který byl vyobrazen na všech třech fotkách nástěnky.

„No... když to jsou hvězdy naší školy, tak co tam dělá vaše fotka?“ řekl jeden ze spolužáků, protože věděl, že vyučujícímu nechybí smysl pro humor.

Asi se spletl. „Fajn, za trest budete běhat, až budete všichni nenávidět tělocvik!“ vyhrožoval učitel. Ale ne takovým tím hlasem, ze kterého jde cítit sranda, ale takovým, který jsme u něj ještě nikdy neslyšeli. Naštvaným...

On asi netušil, že tělocvik už všichni nenávidíme, a kdyby nám chtěl vyhrožovat během, tak by měl vytáhnout něco jako: „Budete běhat, až si z toho budu moct vyrábět energii na zapojení kávovaru!“ To by znělo určitě líp než vyhrožování nenávisť k něčemu, co už všichni dávno nesnášíme...

Po slíbeném dlooooouhém běhání pokračovala struktura normálních hodin. Jako každá správná pedagogická škola potřebujeme praxi a tou začínáme u spolužáků. Proto každý dostal zadání na vymyšlení hry. Dnes měl svou hru předvádět Mirek.

„Zatímco jste běhali, postavil jsem vám tu překážkovou dráhu. Napadlo mě měřit vám čas a dáme si závod, kdo bude nejrychlejší,“ vysvětloval pravidla své hry s úsměvem přes celou tvář.

„Hele a co kdyby vypadl vždycky ten nejrychlejší a zbytek běhal pořád dál dokola?“ namítl Michal.

Bohužel učitel uznal, že Michalova verze je lepší, tak se budeme řídit jí.

Dráha nebyla složitá, jen pár žebřin, přeskoků přes kozu či koně, kruhy a různé *cirkusy* s lavičkama. Ale pořád obsahovala běh.

Dělala jsem to, co mi obvykle jde perfektně. Předstírat, že tu nejsem. Teda... jde mi to perfektně do té doby, než vyvedu nějakou lumpárnu.

Schovávala jsem se tak dobře, že jsem málem nemusela běžet: „Takže nejlepší čas má Pavlína, ta už tedy neběží. Ale moment... nikomu se nic nestalo. Týno, vy jste neběžela!“ odhalil mě učitel, aniž by mu musel někdo něco říkat.

S nechutí jsem se vydala na „běh“. Všechno bylo naprosto v pořádku. Dokud nepřišla cílová rovinka. Namísto obyčejné cílové rovinky došlo k běhu po lavičce. A to bych nesměla být já, abych se tam *nerozbila*. Bylo to... krásné zakončení. I když jsem natolik nešikovná, nestalo se nic hrozného.

Nejen že tak skončil můj běh, ale i dvouhodina tělocviků. Na běhání dráhy pořád dokola naštěstí nezbyl čas.

V tu dobu nás ale čekalo jedno nemilé překvapení – zjištění, že učitelka, kterou jsme měli mít následující dvě hodiny, onemocněla. Tělocvikář řekl, že se té jedné hodiny rád ujme. Všichni jsme mysleli, že ho zabijeme... Naštěstí nás chtěl jen seznámit s propozicemi k lyžařskému kurzu, který nás zanedlouho čeká.

Následovala hodinová pauza, takzvaná obědová přestávka. A ano, nazývá se obědová i přesto, že je v deset hodin... Protože nikdo z nás neměl chuť na oběd a jídelna byla stejně ještě zavřená, usadily jsme se se spolužačkami u stolečků na chodbě. Řešily jsme, jestli se na lyžák těšíme, nebo naopak, kdo je na lyžích zkušený a kdo ne.

První začala Líza: „No, jakože... já jsem na lyžích nikdy nebyla. Prosím, že je tu ještě někdo takový?“

Všechny jsme kroutily hlavou, že ne, ale Maruška dodala: „No já jsem byla na lyžích jenom jednou. A fakt mi to jako nešlo. Skončilo to tím, že jsem nabourala do zábradlí, co bylo pod tím kopcem.“

Já jsem moc dobře věděla, jaké to je, být na lyžích marný... tak jsem se pustila do povzbuzování vyprávěním svých zážitků: „Hele... to je v pohodě. Já když byla na lyžích poprvé, tak jsme měli sjet jenom takovej malinkej kopeček na dětském hřišti. Mohly to být tak dva metry a dole byla zase rovinka. No a pak tam byl příkop a strom. Takže jako pravej milovník přírody jsem ho jela obejmout...“ Vyprávěla jsem veselý příběh, zatímco se mi ostatní smáli. „Ale už mi to jde líp. Hned další den jsme byli na večerním lyžování, protože to je přece skvělej nápad, vzít bandů nelyžařů na večerko... Neuměla jsem ani obloučky, takže jsem prostě jezdila z kopečka přímo dolů. Krom toho, že mě nazývali sebevrahem, jsem tam jednou předvedla skvělej výkon! Když máte dole takovou tu síť jako zábradlí, tam před vlekem... Projela jsem tím houfem lidí až k té síti. Tu jsem přeletěla a zabodla se hlavou do hromady sněhu, která byla za ní. Prostě takový salto na lyžích...“

„No spíš zasazená mrkev,“ řekl náš učitel a také vedoucí kurzu, když zrovna šel kolem. „To se teda máme na co těšit. Já vás na ten svah ještě nepustím,“ zavtipkoval a pokračoval dál.

Ostatní spolužáci měli také spoustu zážitků. Od lyžování ve spodním prádle až po pořádnou koulováčku umělým sněhem...

Když už nebylo co vyprávět, přesunuly jsme se k vážnějšímu tématu – naše projekty, které musíme vypracovat a následně z nich budeme hodnocení

pololetní známkou. Já měla kvíz, takže jsem věděla, že ho nějak zpracuju a dám tam otázky... asi nejspíš z matematiky či fyziky. To jsou předměty, které moji spolužáci nenávidí a mě baví je s tím štvát. Holky ale měly vymyslet hry do sněhu.

„No určitě to nesmí být schovka. Tu jsme hráli na lyžáku a mě nenapadlo nic lepšího než se v pyžamu jít zahrabat do sněhu. Už nikdy víc! Vymyslete něco jiného, prosím!“ snažila jsem se je přemluvit.

„A co jiného podle tebe máme vymyslet?“ zeptala se Anička.

„No... máte to vymýšlet vy. A nezapomeňte, že to má být něco originálního,“ usmála jsem se.

Nikoho už žádná hra nenapadla, takže mezi námi vládlo ticho. To prolomila až Pavlína: „Hele, Týno?“

„Jo?“ podívala jsem se na ni.

„S tebou bude skvělejší lyžák.“

Neodpustila jsem si: „No, jestli se tam nezabiju, tak možná i jo...“

CO TEĎ? JSEM ZTRACENÁ

Jako každý týden jedu vlakem domů. Dneska ale speciálně. Je čtvrtek – domů se vracím obvykle pouze v pátek. Zítra máme pololetní prázdniny a následující týden jarníáky. Jsem nadšená, že si odpočinu a budu myslet konečně na něco jiného.

Ve škole končíme pozdě – při nástupu do vlaku už je tma. Vlak má ještě před příjezdem zpoždění osm minut, což se nestává. Vždycky tam je asi o čtvrt hodiny dřív. Nějak se mi to nezdá...

Nastupuju do vozu a hledám místo, kde bych se mohla posadit. Ideálně u okýnka. Žádné takové není k nalezení. Musím si k někomu přisednout.

S počátečním dvacetiminutovým zpožděním vyrážíme. Mám špatný pocit.

Cesta probíhá normálně. Vtom ale pár kilometrů za Prahou zhasínají všechna světla. Nic nevidím. Slyším něco praskat a najednou vlak zastavuje... Cesta se mění v noční můru.

Jsem celá zmatená a nevím, co dělat. Zastavujeme někde uprostřed cesty, není tu nic vidět a slyšet je jen zvuk ječících lidí.

Au... něco mi spadlo na hlavu. *Co to bylo? Těnhle horor ještě nekončí?!* Pokouším se najít svůj telefon. Netuším, kam jsem ho dala. *Aha!* Mám ho v kapse od bundy. Svítím baterkou a hledám, co mi spadlo na hlavu. V uličce leží moje lahev na pití.

Ve slabém světle telefonu vidím ostatní cestující. Vypadají stejně zmateně jako já. S posledními kousky odvahy se zvedám a jdu uličkou. Chci zjistit, co se stalo. Najednou se světla rozsvítí a vlak rozjíždí. Nečekám to. Letím po hlavě na zem.

Chvilí ležím bezmocně na zemi. Nemám nejmenší tušení, co se děje. Něco se dotkne mé hlavy. A znovu. Zkousím ji zvednout. Vidím bílý chlupatý flek. Promnu si oči. Vidím správně! Přímo přede mnou stojí velký bílý chlupatý pes. Rasou hádám samojed. Začíná mi hned olizovat obličej. Vykouzíl mi tím úsměv na tváři. Namísto bezmocného ležení si sedám. Podlaha ve vlaku je opravdu špinavá, ale to je to nejmenší, co mě trápí. Ten pes na mě skočil. Začínám ho hladit a on mě olizuje.

Vtom ke mně přijde průvodčí. Se zdviženým obočím mi říká: „Slečno, jste ve vlaku. Pes vám nemůže volně pobíhat a musí mít náhubek. A vy taky.“ Pravedpodobně tím myslela roušku. „A proč sedíte na zemi? Sedadel je tu dost!“

Jsem úplně zmatená. „A-a-a-ale j-j-já...“

Nenechá mě ani odpovědět a podává mi ruku se slovy: „Vstávejte, prosím vás.“

Pomoci využívám, nandávám si roušku a rozhlížím se. Průvodčí odchází se slovy: „Ještě si vyřešte toho psa!“

Zajímá mě, čím ten pes je. Nakláním se k němu na zem. Hladím ho po hlavě a šeptám mu: „Kamaráde, kde ty ses tady vzal?“

Odpoví mi štěknutím. Kouká někam za mě. Dívám se tam taky. Je tam nějaký kluk. Hubený, hnědé vlasy, kouká se na mě. Samojed se za ním rozbíhá. Následuju ho. Běží až k němu. Se strachem se ho ptám: „Pane, to je váš pes?“

Zatmí se mi před očima. Slyším už jen: „Slečno, jste v pohodě? Slečno, halóóó!“

Otevírám oči a probouzím se ze snu. Ležím uprostřed uličky ve vlaku. Nade mnou stojí průvodčí a dokola se ptá, zda jsem v pořádku. Hned se zvedám a sedám si zpět na sedadlo.

Taková ostuda, pomyslí si.

Jsem unavená. Nemohu ale spát, aby se nestalo znovu něco podobného. S nechutí se pouštím do psaní domácího úkolu.

Přichází stanice, kdy mám přestupovat. Jako obvykle – vlak má zpoždění, takže mi zbývá přesně dvacet sekund na doběhnutí od čtvrté koleje na šestou a nastoupení do vlaku. Dneska stíhám i s třívteřinovou rezervou.

V tomhle vlaku už je víc volných míst. Sedám si proto k okýnku, abych se o něj mohla opřít a nestalo se nic podobného. Vlak se pomalu rozjíždí. Po třech minutách cesty si uvědomuju, že taška se všemi mými věcmi zůstala v prvním vlaku. *Co teď? Jsem ztracená...*

HOROLEZECKÁ STĚNA

Každé úterý a čtvrtek chodím na horolezeckou stěnu. Psalo se úterý, a tak jsem vyrazila. Tentokrát o něco dřív. Začátek byl normální. Přišla jsem, převlékla se a šla si sednout na zem. Tam jsem čekala, než přijdou ostatní. Netrvalo dlouho a opravdu přišli. Jako první moje kamarádka Valerie.

Na stěně byly ještě malé děti. Pozorovali jsme je. Obdivovali jsme, jak jednoduše to vypadá. Lezli po všech barvách, takže to měli snadné – obtížnost maximálně trojka... Vtom Radek, náš instruktor, zavolal na jednu dívku, co lezla.

„Ty seš rychlá jak veverka!“

Já, naprosto zkažená naší fyzikářkou, jsem si nemohla odpustit poznámku: „Vzhledem k tomu, v jaké výšce se právě nachází, by se jí docela hodilo veverkou opravdu být...“

Ostatní na mě vrhali nechápavé pohledy. Chtěli vysvětlení. Jenže... to byla chyba. Pro ně.

„No, to víte, my takovýchle věci probíráme ve škole. O fyzice. Zkuste hádat, z kolika metrů by musela veverka spadnout, aby se zabila,“ řekla jsem a usmála se.

Jejich pohledy naznačovaly, že jsou zmateni ještě víc.

„Tak třeba... z dvaceti?“ zkusil si někdo tipnout.

Smála jsem se dál a začala vysvětlovat: „Veverka by musela padat tak dlouho, dokud by nevyhladověla. Nebo bys ji musela třeba zastřelit. Dopad ale vždycky přežije, protože má nízkou terminální rychlost, takže ať spadne z jakékoliv výšky, prostě ji to nezabije.“

Ostatní to začalo zajímat, tak se hned vyptávali. „Hele, ale co když tam bude třeba kámen a ta veverka na něj spadne? Jak to víš? To si to jako zkoušela? A kolik při tom umřelo veverek?“

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Žabí deník.

Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.